

Борьо. — Слѣдъ кжсо мжлчание. Но менѣ това става понятно.

Мара. — Азъ бихъ желала да знамъ.

Борьо. — Нѣма защо да го крия. Замлъква и мисли, като че провѣрва.

Мара. — Вгледана въ него съ нетърпение. Тогава?

Борьо. — Тѣй ще е! инѣкъ необяснимо е какъ така, когато говоряхъ сега за Йовка, въ мене нѣма вече оная теплота въ гърдитѣ, която само влюбения познава.

Мара. — Все по загадъченъ ми ставашъ.

Борьо. — Ето, цѣли мѣсеци азъ живѣхъ съ грозящото съмнение, че азъ съмъ единъ посрѣдственъ чертъжникъ. Съмнѣвахъ се, а все ми бѣше приятно, когато нѣкой се опитваше да ме разувѣрва въ това. Найдобрѣ ме разувѣрваше Йовка, умна, находчива събѣседница, тя подслаждаше съ своитѣ ласки моето накарнено честолюбие; при това съ своята именитостъ, тя ме караше да мисля, че нейнитѣ думи сж обосновани — и —

Мара. — И? —

Борьо. — И азъ се привѣрвахъ къмъ нея, защото я чувствахъ равна на мене. Въ едно и сжщо врѣме азъ срѣскахъ въ нея и умъ и жена — и отъ обикновенитѣ чувства на едно другарство между насъ —

Мара. — Възкрѣсна любовъ?

Борьо. — Любовъ го кажи, както щѣшъ го нарѣчи.

Мара. — А сега?

Борьо. — Сега, азъ слушамъ да ми говоришъ нейното име съ — какъ да кажа — но не съ трепетъ.

Мара. — Ще рѣче: само съзнанието на художникъ, че ти си талантъ признатъ — засѣнчи въ тебе любовта

Борьо. — Да, Мара, сега азъ мога да ти кажа, че интимното чувство, що е будило въ мене трепетъ къмъ Йовка, не е било любовъ, а е било едно особено чувство на себеугодничество; то е било чувство на — не мога ясно да се изразя, но чувствамъ, че сега азъ мога да бжда самъ и че всѣко угодяване отъ кого да било, съ желание да ми бжде приятенъ, би ме огорчило.